

— Ти си нашето ясно слънце, — казвали слугитѣ.

И когато царкинята минавала по улицитѣ, войниците ѝ отдавали честъ и всѣки, който я срѣщалъ, кланялъ ѝ се до земята. Даже птицитѣ обикнали „Червеното цвѣте“ и всѣка сутринъ прѣлитали до нейния прозорецъ и пѣяли весели пѣсни. И цвѣтята се радвали, когато тя се разхождала низъ своята градина и ѝ климали съ хубавитѣ си главички. Царкинята била щастлива и цѣлъ день тичала и скачала като козица, пѣяла и се смѣяла.

II.

Но ето че веднажъ царкинята си дошла отъ градината много замислена.

— Какво ти е, наша радостъ? — попитала я бавачката.

Царкинята каза:

— Бабо, има ли въ нашия градъ единъ малъкъ човѣкъ съ голѣма гърбица и съсь скжсани дрехи?

— Има, — отговорила бавачката. Защо питашъ?

— Той ме обиди — срѣщна ме въ градината и не ме поздрави. Азъ го попитахъ, защо не иска да ме поздрави, а той ми отговори: „ти не си заслужила това.“

— Бабо, нима азъ не заслужавамъ единъ поздравъ?

— Да, да, нашето „Червено цвѣте“, ти заслужавашъ поклонъ. Хората се кланятъ на красотата, а ти си по-красива отъ всички на свѣта.

— Тогасъ защо гърбатиятъ човѣкъ не иска да ми се поклони? Той е лошъ!

— Не говори тѣй, каза бавачката: той има добро сърдце и не те е поздравилъ, защото не те е видѣлъ съ червената копринена рокля. Облѣчи се, и ти ще станешъ толкова хубава, че и той ще ти се поклони чакъ до земята.